

Arnhem, 8 oktober 2023

Lieve Wopke,

De apotheker vroeg me naar de geboortedatum van mijn vrouw en ik bleef haar het antwoord schuldig. Ik stonk naar kattenkots omdat Lotje in de schone wasmand had gebraakt en ik dat pas onderweg had geroken. Geen tijd meer om me om te kleden.

De dag kreeg de kreukels niet uit mijn kop gewreven.

Het was een week vol krentenbaard en iets wat op rode hond leek, met nachten vol kinderjeuk die we vergeefs probeerden te verzachten met talkpoeder en bananenpillen. Ik gaf het slaaptekort de schuld.

Hoe langer ik zweeg, hoe meer de apotheker me veroordeelde, terecht, natuurlijk, welke man wist de verjaardag van zijn vrouw niet? Ik moest wel een man zijn die zijn gezinsleven veronachtzaamde, zo een die op zondag het vlees snijdt maar verder emotioneel onbereikbaar is.

Eindelijk stotterde ik een datum. Niet op tijd om mijn gezicht te redden, maar misschien wel om een tweede kans te krijgen. De apotheker zocht in het systeem en vond mijn vrouw niet. Ik had de verkeerde dag genoemd.

Misprijzen maakte plaats voor wantrouwen, dit was niet langer een kwestie van echtelijke verwaarlozing, maar een potentieel geval van identiteitsfraude.

Zelf begon ik er ook sterk aan te twifelen of ik wel was wie ik beweerde te zijn.

Ik weet dat er mannen zijn die hun identiteit vloeibaar houden, die al naar gelang de omstandigheden bij Shell werken, miljarden in de KLM pompen én solliciteren als klimaatcommissaris.

Misschien is zoveel flexibiliteit toe te juichen; is de moderne man een man die meedraait met de wereld - maar ik vraag me af of je met een ruggengraat van rubber de wereld op je schouders moet willen nemen.

Zou Wopke Hoekstra wel eens de verjaardag van zijn vrouw vergeten?

Uiteindelijk wist ik het weer. Tweeëntwintig januari. Hoofdschuddend gaf de apotheker me de antibiotica mee.

Ik heb het thuis niet durven vertellen.